

Răzvan Ducan

Dumnezeiescul Ardeal
- poeme pe cord deschis

EDITURA NICO

Răzvan Ducan

**DUMNEZEIESCUL ARDEAL
- POEME PE CORD DESCHIS**

Răzvan Ducan

**Dumnezeiescul Ardeal
- poeme pe cord deschis**

EDITURA NICO

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUCAN, RĂZVAN

DUMNEZEIESCUL ARDEAL - POEME PE CORD

DESCHIS/RĂZVAN DUCAN, Târgu-Mureș: Editura

Nico, 2011

Ed. lector Nicolae Băciuț;

ISBN 978-606-546-146-8

I. Băciuț Nicolae (ed.)

821.135.1-1

Coperta de Nicolae Băciuț

Editura NICO

Târgu-Mureș, str. Ilie Munteanu nr. 29

Apărut 2011

Copyright©Răzvan Ducan 2011

Toate drepturile rezervate

Lector Nicolae Băciuț

Tehnoredactare: Sergiu Paul Băciuț

Format 16/61x86, coli tipo 5,5

Tiparul executat la INTERMEDIA GROUP

Târgu-Mureș, Str. Cuza Vodă Nr. 57

România

Patrie și matematică

Cu ziduri niciodată surpate în noi,
Dave țintuite pe căciuli de sare,
Contemporana matematică n-are atâtea zerouri după unu,
Să afle anul nostru de descălecare.

Fiindcă n-am descălecat nicicând,
Sângele fără de șa gândea viitorul,
Creștetul Carpaților când s-a-ntregit,
Ne-a plămădit deodată cu iarba și izvorul.

Și-am curs de atunci printre ierburi
Și unele erau din metal tăios
Și-o parte din sângele ce gândea viitorul
S-a scurs în rădăcini sau poate mai jos.

Sângele ce a rămas, mereu fără de șa,
S-a întrecut pe sine modelându-se-n zbor,
Contemporana matematică n-are atâtea zerouri după unu,
Să afle drumul nostru într-un viitor.

Mereu Transilvania, mereu

Nucă ce nu se lasă
Pusă-n zidul altui neam,
Poamă care se lipește
De creanga altui fruct,
Alb imaculat ți-e miezul,
Doru-ți curge de demult,
Mulți își sfâșiară dinții
Și gingii le sângerară,
Mulți te-ar fi dorit amantă,
Transilvanie, fecioară,
Ți-au bătut cu fieru-n poartă,
Te-au furat de la părinți,
Nu nevastă, ci în jugul
Vistieriei vreunui prinț,
Și te-au sfâșiat de râuri
Și ți-au tras palme amare,
Apoi țineau palmele-ntinse,
Pe obraji să-ți curgă sare,
Și-ți poșteau cu grabă trupul,
Pântecul, nu pentru-n fiu,
Aurul trebuia să fie
Reazem pentru mai târziu.
Mâna lacomă în plete
Grâu poftea, nu mângâiere,
În imperiale burguri
Să te vândă după vrere:
”Hai la coapse de uraniu...”,
Te strigau în gura mare,
“Priviți ce haină de pădure,
cu urși și cerbi în buzunare...”
Dar ai năpârlit de lanțuri,

Că vroiai să fii mireasă,
Să-ți ridici casă de piatră
Numa-n limba ta frumoasă.

Conștiința ca zestre-n ladă,
Adunată de-o vecie,
Este cheia ce în broască
Răsuci-va-ți veșnicie.

De vânzare, nu-nțelegeți

De vânzare, nu-nțelegeți
Că pământul ăsta nu e,
Dumnezeu-înțelepciune
Ne-a bătut aici în cuie

Și ne-a dat cheile porții
Acestei cetăți creștine
Și ne-a spus s-o apărăm
Cum ști-vom noi mai bine.

Slavii, celții și avarii,
Perșii, cumanii și vandalii,
Migratoarele popoare,
Turcii și la fel tătarii,

Au venit și pecenegii,
Vizigoții, goții, hunii...
Ce-au rămas din toate astea?
Cei cu rădăcini, ROMÂNII.

Precum planta ce culcă-i
De apa ce vrea s-o-nece,
Se ridică după ploaie
Și apa în pământ se trece,

În pământ s-au dus cu toții,
I-a lovit statornicia,
Ridicatu-ne-am din ploaie,
Cochetând cu veșnicia.

Căci niciodată n-au lipsit

Brațe tari de apărare
Când pe noptiera țării
Sunat-a ceasul de-adunare.

Niciodată nu trăit-a
Țara asta din căință,
Au zidit strămoși prin secol
În ea Ane de credință.

Dor(ință)

Așa sunt lucrurile, așa-i Golgota vremii,
Ca totul să-și reia un vechi făgaș,
Să ne refacem mândra noastră țară
Că devenit-a Prutul Făgăraș.

Și are înălțimi și piscuri grele,
Vămuitorul care-ți este frate,
Să mergi cu pașaport la Chișinău,
Acas` să fii, dar și în străinătate.

Ce mondial războiu noi am pierdut,
Ce atrocități, ce Auschwitz-uri, ce vini,
De a avea un Brandenburg în țară,
Spun de aceea: Jos Prutul, zidul nost` Berlin.

Și-acum se răsucește Ștefan în mormânt,
Hotin, Soroca, Bălgrad ne lăsară,
Cazan fierbinte este Putna,
Să fim răzeșii lui de-odinioară.

Să fim cu toții mii de Cârțani,
Nealterate să le ducem în traită, la masă,
Felii întregi de Limbă Românească,
Veni-va Basarabia atunci acasă.

Fi-vom iară ce-am fost, “de la Nistru,
pân` la Tisa”, cum în dulcele grai,
providențiasc văcărescul romantic,
poporul român, alias conu` Mihai.

Despre Ardeal

Despre Ardeal se...ridică-n picioare,
Se ia căciula-n mână
Și se stă smerit,
Sub Dumnezeiasca-i boltă
Ne sunt sfinți strămoșii,
Chipul lor, de aceea, în noi l-am zugrăvit.

Au ridicat cetăți în bobul de grâu,
Apoi de după metereze de pâine,
Cu apă fiartă au aruncat
Și săgeți,
Pentru liniștea nepoților de mâine.

Și poate doar fierul, drăguțul, mai știe,
Câte haine a tot îmbrăcat, dezbrăcat,
Când plug, când tăiș de secure,
După forja vremii fost-a modelat.

Și grâul poate să mai zică,
Cum fost-a plăcintă sau colivă de mort,
Când secerat cu bucurie,
Când grăbit în gropi, la adăpost.

Și oasele care mai ies și acuma,
Când o temelie de casă se sapă,
Cum au avut veșmânt de iubire
Sau cum au fost zdrobite de roată.

De-am ști câte piepturi s-au pus pentru noi,
Câți s-au făcut pământ prea devreme,
Nu ne-ar ajunge piatra de statui,

Puține cuvinte-am avea, de poeme.

Despre Ardeal se...ridică-n picioare,
Se ia căciula-n mână
Și se stă smerit,
Sub Dumnezeiasca-i boltă,
Ne sunt sfinți copiii, de aceea,
Pentru ei, avem aici de trăit.

Ca singurul meu număr câștigător

N-am umblat
Cu vetre fosilizate-n buzunare,
La târguri de mostre ale statorniciei,
La conferințe internaționale.
N-am făcut play-back, mimând început,
Izotopul 14 al carbonului
A obosit de atâta trecut,
I s-au găurit pingelele,
I s-a năclăit părul,
De atâta istorie,
N-a putut da tot adevărul.
Chemați-l la bară, să jure pe știință,
S-aducă cetăți, ca relicve, și râuri,
De-i cu puțință,
Să-ntrebe acuzarea oasele din brazdă,
De-am stăpânit pământul
Sau am venit în gazdă.
Căci eu nu m-am tocmit la tarabă,
N-am excrocat vreun moș gârbovit
Sau vreo surdă babă,
Ciorap n-am avut pe față,
Amenințând vreo precupeață,
N-am avut sacoșă-ncăpătoare,
Pentru acești Carpați și-această mare,
N-am luat pământ de aiurea,
Trântindu-l pe roata olarului,
Nu l-am udat cu Târnave și Mureș,
Nu l-am modelat
Proclamându-l Dealurile Ardealului,
N-am luat strunga de mână,
Proclamând-o Câmpia Română,

N-am dat bacșiș la ușier,
Să-mi lase pepite de-uraniu și fier,
Dar nici n-am stat cu mâinile-mpreună,
Când au venit fiare la stână.
Săriți, măi, lupii, am strigat,
Dar nimeni nu m-a auzit,
Nimeni nu m-a ajutat
Și-am învățat singur de-atunci
Să m-ajut,
Din pădure am făcut paloș,
Iar din munți scut,
Și m-am răsturnat peste ei la Posada,
Și m-am făcut mlaștină la Neajlov,
N-am semănat sângerând în pământ,
Recoltându-mă nepoții, din ceaslov.
Uneori m-am răcorit cu fluierul,
În luminișuri ale istoriei, când mi-a fost cald,
Și apoi am fost mai înalt
Decât Înalta Poartă la Podul Înalt.
Și-am fost mereu pasăre
Ce-și construiește cuibul din hărnicia ciocului,
Căci statornicia mi-a fost totdeauna,
Roata norocului,
Și toate acestea,
Fiindcă am mizat mereu pe popor,
Ca singurul meu număr câștigător.

Ardealu a-nviat! Adevărat c-a-nviat!

M-am întrebat: Ce-i Ardealul?

Și am răspuns tot eu:

Îisus este,

Fiul lui Dumnezeu.

Ce-i istoria lui,

Milenară,

Dacă nu Via Dolorosa

Urcată-n ocară?

Ce e coroana de spini

De pe frunte,

Dacă nu

Pătimirile multe?

Când doar peste munți

Găsit-a alinare,

Nu-s frații Veronica,

Ștergându-i sudoare?

Ce-s bogățiile

Adunate la Viena și Buda,

Dacă nu

Arginții lui Iuda?

Ce e nezdruncinarea

Când se-nfinge pironul în mână,

Dacă nu

Credința română?

Ce-i împlinirea,

Ca puțință și vrere,

Dacă nu

Înviere?

Boală

La Policlinică-am fost,
Diagnosticu-i clar,
Medicii-au spus
Că-s bolnav de Ardeal,
Că pământul lui îi de vină,
La Londra să merg să mă vindec
Sau în "Orașul lumină".
Dar fără ramuri înflorite de meri,
Fără Apuseni cu frunțile-n cer,
Fără Apullum,
Fără Porolissum,
Fără Potaisa,
Fără Napoca și Sarmizegetusa,
Fără apă,
Fără aer,
Fără vise,
Fără livezile cu pruni și caise,
Fără a primi pe Iancu Avram,
Pe Horea, Cotruș
Și-amicul Octavian,
Fără a respira lună și stele,
Fără a-mi umple pupila cu ele,
Fără vorba "fain" sau "no, hai",
Fără "cucuruz" și "mălai",
Fără "serus" sau "mulțam",
Cum sănătate să am?
Deci, domnilor, doctori cu carte,
Cum să mă feresc de moarte?
Cum să mă vindec?
Mă-mbolnăvesc mai rău,
Ardealul mi-e boală
Și antidot, mereu.

Țărani de la țărână, țară de la țărani

Țăranii nu se-ncinerează niciodată,
Un fel special au ei de-a gândi:
“Carnea trebuie să-ngrașe pământul,
oasele să iasă pari pentru vii.”

Nu veți vedea nicicând avioane,
Împrăștiind cenușă prin sat,
Admirația are doar haină verde,
De crengi de pruni și cetină de brad.

Acolo-n țintirim aplaudă doar iarba,
Dimineața cu degete bătătorite de rouă,
Paratrăsnet e crucea de lemn la căpătâi,
Unde lacrimi se adună, când în noi plouă.

Și stă țăranul rege-n copârșeu,
Drăguțu' de pământ se face foc și pară,
Să-l strângă părintește la pieptul lui,
De unde mai târziu o să-l răsară.

Chipul lui îl păstrează doar grâul,
“Pe fiecare bob e chipul lui Christos”,
După chipul și asemănarea lui îi făcut,
Și-n portul popular îi stă frumos.

Țara

La strungul vitejiei
Ai ieșit rotundă,
Cu Edenul
Pe aceeași lungime de undă.

Îngeri bărbați
Ți-au prășit bogăția,
Îngeri femei
Ți-au țesut poezia.

Îngeri statisticieni,
În uterul sublimului,
Ți-au îngrijit
Echilibru-nălțimilor,

Precum Marea,
Căzută-n ogor,
Ca un astru,
Din preaplinul de-albastru.

“Locul la umbră și cu verdeață”
E trupul tău viu, ce-i a raiului gură,
Amețitoare, nepieritoare,
Fotomodel pentru Scriptură.

Fascinație

Palma mea de mângâiere,
Tu, felia mea de măr,
Crupa unui cal de rasă
Ce aleargă-n depărtări.
Ochi de căprioară blândă,
Aer de respirat în gând,
Mamă născătoare-n cazne,
Deopotrivă-mi ești mormânt.
M-ai ales să-ți fiu solia
Însămânțării de lumină,
Pentru roadele ce-ți ochii
Nu prisosesc și eu am vină.
Eu sunt taina ta ascunsă,
Tu ești sâmburele meu,
Fapta ta rămâne unsă
Doar de adevărul tău.
De aceea-mi tai buricul
Și rămân de sine-acuma,
Nici cuțitul nu-l spăla-voi,
Maica mea dintotdeauna.
Între două dealuri line,
Cu-nflorite livezi de meri,
Făcătoarea mea sublimă,
Eu sunt azi, fiindcă am fost ieri.
Fi-voi mâine temelia
Smulgerii din tine însăți,
Ce visează veșnicia.

Târnava

“Râu care curgi printre dealuri cu spini”,
meandrele tale înfăptuiesc lumini,
undele-ți lasă aluviuni rare,
Târnaveni-port maritim, fără ieșire la mare.
Prin Maris, Tisa și bătrânu’ Istru, totuș’,
Apele tale ajuns-au la Pontus,
unde Ovidiu, poetu`, cel exilat,
visându-se-n Tibrul îndepărtat,
și ceva din apele tale,
fără să simtă,
fără să știe,
l-au scăldat.

Meduza și căluțu` de mare,
copitele-și poartă și pe cărările tale,
poartă fregatele din Marea Marmara,
legănarea lor și vina ta;
Și Titanicul mândru și sigur de sine
s-a scufundat și-ntr-o parte din tine;
Santa Maria și pe tine-a plutit
Când ochilor lui Cristofor pământ i s-a-nfipt;
Și ești când dulce, când ești sărată,
când liniștită și când ești tornadă;
Ai vârsta curgerii din dealuri de Corund
până-n oceanul nesfârșit
și mii de ani încă la tâmple
mai ai aici de-ncărunțit;
Și te faci nori și-apoi naști ploaie,
apele tale se-nfoaie-desfoaie,
și curgi dintotdeauna și nu te mai termini
și suntem vina ta și noi te-nvinuim,
Pe malurile tale te-nvățăm ca Scriptură,
“Circuitul Târnavei în natură”.

Bradul

Ce e bradul, dacă nu rachete-n trepte?
Ce-s Carpații, dacă nu Cape Canaveral ori Baikanur,
Ce-i acest aerodrom de curbură,
De unde vești trimitem împrejur?

Cu jderi și veverițe joviale,
Ce au combinezoane de culoarea lemnului uscat,
Unde-n sală de comandă verde,
Apasă butoane de conuri de brad.

Pornesc atunci fierbinți rădăcini,
Gaze ieșite din mariajul cu piatra,
Mereu se adună trepte noi de lumini,
Mereu se lungește spre astre săgeata.

Drum bun, pădure de cetină verde,
Drum bun, munților, ce luați înălțimi,
Bun venit, noilor ramuri de brad,
Țărână ușoară, celor căzute-n rășini.

Cuiul și cleștele

N-au avut mănuși la mâini,
Șperaclu n-au folosit la fereastră,
Nici pâslari n-au avut în picioare,
N-au urmărit nici măcar lipsa noastră.

Au intrat de-a dreptul prin gard,
Cu secera au sec(er)at,
(rubașca pestriță și barbară),
Iar cu ciocanul ne-au bătut în cap
O ideologie străină de țară.

Și cuiul a intrat adânc
În patruzeci de ani de dictatură,
Coadă autohtonă avea ciocanul
Și mâna avea străină osatură.

S-a dorit o îmbinare pe veci,
Dar n-a fost cuiul suportat de lemnul bun,
Din disperare, a venit un clește
Ce dintr-o smuncitură l-a aruncat în drum.

Stă și acum cuiul acolo,
Îndoit, ruginit, răblăgit,
Nisipul necruțător al clepsidrei
În curând o să-l dea la topit.

De mi-ar sări la beregată

De mi-ar sări la beregată,
De mi-ar lua ochii-n cuțit,
Tot aş iubi această glie
De care fost-am zămislit,

Ca vie flacăra în vatră,
Urmând a mii de generații,
Un lemn de rând arzând pe foc,
În numele acestei nații.

Pădurea este fără de sfârșit,
V-o spun chiar eu că am copii,
Copiii mei la rândul lor
Refrenul ăsta îl vor ști:

Căci mistuindu-se doar pot,
Pe sine dăruindu-se ca formă a plății,
Vor fi aicea permanent strigați,
Într-un pomelnic al continuității.

N-am fost noi pumnul de români

N-am fost noi pumnul de români
Aruncat când jocurile deja s-au făcut,
Pe masa verde a dealurilor lui
Fost-am noi din primul început.

Nu este Ardealul asul din mânecă
Cu care s-a rotunjit această țară,
Da, recunosc, cu frații din Regat
Jucăm pe-aceeași mână milenară.

Căci avem cărți comune, precum obiceiurile și limba,
Și mai ales conștiința c-a noastră-i glia,
Și nu-i, de aceea, țara, tortul cel gustos,
Din care cine vrea poate să-și ia felia.

Rețineți, deci: Nu se câștigă la tombolă Ardealul,
Ca pe un purceluș cu măru-n gură,
Este leagănul poporului român,
Locul de unde prins-am osatură.

Țara este acol' unde te doare

Țara este acol' unde te doare,
Nu acolo unde-i mațu' plin,
Locul e de care fiind departe,
Făr' să vrei îți scapă un suspin.

Țara este acolo unde ochiul
Cade-n palma unei flori
Și de unde încărcat se-ntoarce
Cu imagini pline de fiori.

Țara este acolo numai unde
Tu te simți mereu ca nou născut
Și-n care uzi cu nostalgie
Pântecul pe care l-ai durut,

Și-unde prin nevăzute fire,
În mreaja ei ești prins intim,
Când cu o copilărie,
Când c-un pumn de moși din țintirim.

Țara este veșnica mirare
De a fi îmbobocit în ea,
Este datoria ca fiind floare
Să-ți dăruie în miresme inima.

Dor de dor

Hai deți să plângem, să râdem cu toții,
Că suntem iarăși împreună,
Cu vii, cu morți, cu încă nenăscuți,
Locuitori ai pământului numit Limba Română.

Planeta aceasta fertilă și vie,
Prin care curg ape de soi,
Marele Zid de pe Lună se vede,
Eminescu e Marele Zid pentru noi.

De milenii a fost el construit
Și terminat doar când s-a născut
Și nu e mort Eminescu de moarte
Ci e mort de un alt început,

Căci în conștiința noastră-i mutat,
Cu eternitatea lui de vers romantic,
În turnuri ale memoriei ne stau:
Luceafărul, Scrisorile și Oda-n metru antic.

Hoardele pierzaniei nici un spor
Ca să ne treacă n-au, căci el, de veghe,
Marele Zid e pentru noi,
E Zidul Nostru fără de pereche.

Se vede din azi, se vede mai ales
Din Galaxia care-i... Viitorul
Și oricât în expansiune ea ar fi
Distanța micșora-se-va cu viteza ce-i...dorul.

Cade rășina peste sat la Rășinari

Cade rășina peste sat la Rășinari,
Pompei modern din românească mărginime,
Vezuviul coroanelor de brad,
Oieri acoperă și crescători de-albine.

Își duc sătenii-n alb și negru portu',
Din tabla de șah au sărit parcă-n istorie,
Nu ofițeri, nici regine sau regi,
Ci simpli pioni fără glorie.

Vorbesc frumos de nepotul părintelui Goga,
Care le-a zis că-i "cheamă pământul",
Și de unul Cioran, ce pripășit la franci,
Neavând alt aluat își frământă gândul.

Și urcă mereu și coboară din munte
Ca o Golgotă milenară,
Funicularu' ăsta de ovine
Îi transportor de bogăție siderală.

Și vin poeți să-și potolească setea,
Li se usucă dorul mereu de mărginime,
Mai greu însă se-ntorc către Sibiu,
Cu piepții plini de iambi, trohei și știme.

La bronzul numit Eminescu

Despre Eminescu nu se vorbește,
Despre Eminescu numai se gândește,
Cine vorbește despre Eminescu,
Despre sine vorbește.

Buzele nu trebuie să se miște,
Cuvântul trebuie să stea în teaca lui de cuvânt
Și chiar dacă verbul ar sări la ureche,
La ureche trebuie să ajungă doar vânt.

Aerul nu trebuie să fie brăzdat
De nici o rachetă sonoră,
Gura nu trebuie în juru-i
Să explodeze formând o agoră.

Trebuie doar atât, să se tacă,
Să se tacă cum nu s-a mai tăcut,
Că doar în tăcere Eminescu,
Viitorul ne vorbește din trecut.

Duceți copii de mână la Alba

Duceți copii de mână la Alba
Și precum caprele ling sare
Puneți-i să lingă pietrele cetății,
Organismul are nevoie de minerale.

Acolo sunt Ioni pozitivi,
Din Tabelul Periodic al Înfăptuirii Noastre,
Horea, Iancu, Mihai,
Reacționând prompt, ne-au ferit de dezastre.

Acolo-i și-un mortar bun,
Dintr-un șir nesfârșit al continuității,
Numele lui e Țăranul Român
Și formează infrastructura cetății.

Se trăiește aici, încă se trăiește

Se trăiește aici, încă se trăiește,
Bărboșii daci în dave încă-s vii,
La Grădiștea, ceasul solar arată
Că încă-i ora marii vitejii.

Să nu fiți derutați de ierburi
Și de pădurea de pământ,
Încă mai dănțuie în ploaie,
Se-aruncă încă-n sabie râzând.

Încă-și mai pun pământ pe rană,
Săgeți la Gebeleisis iar pornesc,
Cojoace mari poartă din piei de oaie,
Căci libertatea doar o slugăresc.

Avram Iancu

Iancule, inimă de bărbat tânăr,
Prin munți de luceferi și cremene
Pe unde călca vorba ta,
Lanțurile pocneau
Ca mugurii-n primăvară.

Iancule, inimă de bărbat tânăr,
Degeaba ai împletit o mie de limbi
Pe la porți înalte,
Scuturi de ură nu lăsau adevărul în șa,
Și ai pornit cu straița speranței pe umăr,
Prin sate uitate în colb de veac,
Lăsând în blide sărace
Câte ceva din bătăile secolului.

Iancule, inimă de bărbat tânăr,
Pe unde-ți hodinea trupul,
La șezătorile amurgului,
Răsuceai nemulțumirile
Într-un fir gros de credință,
Cu care ai țesut mai târziu
Cămașa revoltei.

Iancule, inimă de bărbat tânăr,
Cascadele încrucișate la brâu ca niște pistoale
Detunau plumb și dârzenie,
Căci poftindu-i să-și astâmpere setea
Au intrat cu picioarele
În apele clare ale istoriei.

Iancule, inimă de bărbat tânăr,

Fecioarele intrau în boală
Când îți vedeau uitătura,
Cu care ridicai sprâncene de coase
Pentru fiecare surghiun
De cuvânt românesc.

Iancule, inimă de bărbat tânăr,
Tălpile-ți miroseau a flintă de poteră
Și când îți aflau tainița,
Românii te-ascundeau în fluiere,
Unduindu-te așa ca un fum,
Din deal în deal și din pisc în pisc,
Că fără de formă și fără de leac
E focul de pasăre.

Iancule, inimă de bărbat tânăr,
...Dar de fapt,
De fapt,
Tu nu ai în piept inimă,
Ci un munte.

Planeta de oase

Tărâmul pe care calc e al generației mele,
În rădăcina pomilor e tărâmul bunicilor mei,
Unde-i fundul fântânii e început de secol,
Scot sondele oase de moși nu țitei.

Unde-i pământul? Mă întreb, dacă etaje
Mereu se adună și blocul încă nu-i terminat,
Fundăția nu-i decât iluzia,
Pe care ideea de casă am ridicat.

Oase peste oase, calciu peste calciu,
Nu avem pământ de iubit,
Dintotdeauna noi călcăm pe semeni,
Fruite pe ramuri ei ne trimit.

Ne batem pentru a avea ei pe trup,
Păduri cu urși și cântece de graur,
De-s îngropați cu inele pe mâini,
Mine deschidem de unde scoatem aur.

De bulgărele rostogolit la vale,
Se lipesc generații și orice mormânt,
Mărește planeta rotundă de oase
Și scade șansa numită pământ.

Oasele noastre-mpreună adunate,
Fragment minuscul sunt de animal,
Ce hăituit, poate și-n spasme,
Aleargă prin hățiș sideral.

Alb transilvan

Am văzut lumină
Și-am intrat,
Ningea cu candelabre prin pădure
Sau poate
Flori albe de cireș se scuturau,
Lovite de secure.

Ce se mai poate spune despre liniște,
O formă de viață de pe-o tainică stea,
S-a spart ulciorul de lumină,
De-atâta ninsoare,
Cărarea știută
Nu se vedea.

Se sfâșie mirese în coarne de cerb,
Pădurea își numără copacii în secunde,
De-atâta ninsoare,
Herghelii întregi
Își leapădă degrabă
Stelele din frunte.

Se desfac colinzile în mici poeme albe,
În piept scoica se deschide și ea,
Pescari intrați în pădure,
De-atâta ninsoare,
Trag năvoade
Pline de nea.

Văd urme de sanie pe Calea Lactee,
Fulgi sinucigași își fac neștiute semne,
Iau o coală de nea,

Dar...sst...liniște,
Aud...scârțâind, undeva,
O căruță cu lemne.

E atâta ireal în tot ce mă-nconjoară,
În căușul palmei văd fluturii murind,
Dau perdeaua ninsorii-ntr-o parte,
Și-l văd pe Doinaș,
Sfârtecat de mistrețul
Cu colți de argint.

Am văzut lumină
Și-am intrat,
Ningea cu candelabre prin pădure
Sau poate
Flori albe de cireș se scuturau
Lovite de secure.

Motorul meu

Ce bujie aprinde dragostea de țară,
Ce hidrocarbură-mi arde-n piept,
De ce viteze patru mă conjură,
De-a fi bun, vitez, romantic și-nțelept?

Și-mi spune de-a conduce liniștit pământul
De la semințe până la fructe moi,
De-a da prioritate la ideea
Pe trecere de pietoni, venită la noi.

Mereu m-am călit pentru greu,
Căci drumul existenței nu mi-a fost asfaltat,
Am luat pieziș câte-o furtună,
Prin vad migrator m-am autotractat.

Căci numai pentru mine-i așezată
Șoseaua asta cu munți și câmpii,
Pentru străini, nu-i interzis pozatul,
Popasuri sunt, doar de-a se odihni.

Șasiul mi-a fost modelat de moși,
Pe calculator de-nțelepciune,
Prin secolii de-ncercări s-a dovedit,
Ideala aerodinamică a lor, de-a rămâne.

Singura mea defecțiune majoră
A fost undeva la claxon, mereu,
Căci n-am sunat prea mult să se știe
Performanțele motorului meu.

Ceva despre mine

Sunt definit într-un spațiu triaxial:
Darie, poezia și acest petec de Ardeal.
Vin de la minus, prin părinți,
Și merg la plus prin copii,
Brownian e felul meu de-a trăi,
Urc și cobor, când ondulat, când frânt,
Graficul acesta-i Golgota mea pe pământ,
Dar jur că toate ungherele mele îs vii,
A obosit penița de zgâriat hârtii!?
Și mă petrec ca și cum aș muri,
Și mor ca și cum aș trăi,
mi-e viața electrocardiogramă,
isterică, ischemică,
a unei insolite cardiopatii.

Pe Dealul Furcilor la Alba

Pe Dealul Furcilor la Alba
Arde Flacăra Olympică a lui Horea,
Purtată din mână în mână de obidiții Transilvaniei.
Torța ei a fost sfărâmată
Sub roata unuia ce a dispărut din istorie.
Ea arde acum ca “Trandafirul meditativ” al lui Salvador
Dali.
Veniți, în numele ei, la ridicarea la aștri a viselor,
La jocul pământului, proba smuls,
Sau la revărsatul lirei pe câmpurile celor de față.
Câștigătorilor li se vor da coroane de mir
Cu laurii veșniciei.

Craiul munților

Avrămuț din Vidra-naltă,
Falnic brad cu conu' greu,
Lasă-mă să vin la tine
Să cobor din veacul meu.

Lasă-mă să-ți stau în preajmă,
Să-ți slujesc cum se cuvine,
Ca simbrie-ngăduința,
Eu o cer, de-a sta cu tine.

Lasă-mă să-ți fiu eu jalbă,
Când mergi tu la împărat,
Lasă-mă să-ți fiu opincă,
Ca să calci mai apăsat.

Lasă-mă să-ți fiu cămașă,
Ca să-ți stau lipit de spate,
Lasă-mă să-ți fiu la gât
Vena aia ce se zbate.

Lasă-mă în cerul gurii,
Bici să fiu ca să plesnesc
În obrazul celor care
În lanț vor neamul românesc.

Lasă-mă gaură-n fluier
Ca să-ți iau ceva din jale,
Lasă-mă să-ți fiu potecă,
Când cobori ușor la vale.

Lasă-mă să-ți fiu eu aer,

Să mă tragi în piept cu sete,
Sufletului tău de aur,
Să-i stau strajă pe-ndelete.

Lasă-mă să-ți fiu privire
Ce străfulgeră-n dușman,
Să-ngheț pe cei ce cu sclavia
Ne poftesc să fim, ca neam.

Invitație la vot

Fac parte din Partidul Limbii Române,
Cu carnet de membru completat la zi,
Părinții mi-au înaintat cererea de primire
Prin dorința lor de-a se iubi.

Strigătul de naștere a fost prima cotizație,
Au urmat apoi cuvintele mamă și tată,
Cotizez și acum cu versuri și cu gândirea mea,
Undeva în suflet înnodată.

Un sediu mi-a repartizat Dumnezeu,
Pe bulevardul așa zisei “bunei conviețuiri milenare”,
Între casa popoarelor slave
Și Câmpia Europei Centrale.

Avem trei încăperi nu prea mari:
Țara Românească, Ardealul și Moldova, și-acum, încă
neîntreagă,
Cu dușmani, din păcate, în jur, dar și cu-n vecin
cumsecade.
Numele lui?...Marea Neagră.

Trup și suflet sunt pentru partidul acesta
Și de aceea îl slujesc mereu,
În urna intercomunicării umane,
Totdeauna va avea votul meu.

Din el nu voi fi exclus niciodată,
Loial îi respect statutul Dumnezeiesc,
Mai mult, aduc noi membri, precum Darie,
Fiul meu, pe care în spiritul lui îl cresc.

Să dea Domnul, ca la alegerile de mâine,
La numărătoare, veșnic,
Partidul să iasă, doar al Limbii Române.

“Vă ordon, treceți Prutul!”

Soldați ai lui Guttenberg,
„Vă ordon treceți Prutul !”,
Luați-vă-n raniță
cu grijă trecutul,
puneți-vă uniforma
Limbii Române
și-apăsați cocoșul
cu idealuri străbune.
Luptați cu vitejie neavată,
în linia întâi
a reîntregirii de țară,
dar nu trageți
decât în cei care vor,
împușcați mortal să fie,
din iubire de tricolor

Execuția

Mareșalului Ion Antonescu

Parcă văd cum s-a codit glonțul să intre în pușcă,
Simțindu-se-n ideologică cușcă,
Prin oceantul țevii cum a privit,
Pieptul ostașului ca pe propriul sfârșit:
“Oare secreta uzină subpământeană
mă va plânge știindu-mă sfârșit într-o rană,
cu lacrimi adevărate de mamă?
Să fie inima locul ideal veșniciei din deal?
Să fie una din cămări cel mai bun loc de-nmormântări?
Zbaterea vitează a sângelui să fie ceruita verbă de
prețuire?”
Deci, ostaș, înainte de-a ne ucide reciproc,
Tu fiindu-mi mormânt, eu fiindu-ți nenoroc,
Cum te numești, te-ntreb, ca să-mi scriu pe cruce,
Numele pământului care mă duce
Și mă poartă spre veșnicie mereu,
“Dar eu muri-voi oare sau doar mormântul meu?”.

Mihai Viteazul

Mihai Viteazul aleargă prin Ardeal,
Îl caută câinii, mercenarii îl caută,
Mandibulele nesățioase ale timpului
Nu-l vor găsi niciodată.

Trupul lui descăpățânat
A fost descărnat de bulbii de flori,
Primăvara de pe câmpuri la ureche
Îl poartă fete și feciori.

Îl trag în piept ca pe-o țigară flăcăii,
Căroră le-a mijit mustața,
Ca pe-o istorie vie îl torc fetele
Când iau ogoru-n piept dimineța.

La Mănăstirea Dealu-i capul lui Mihai
Și trupul lui e-ntreaga țară,
Carnea îs fetele ce-au înflorit,
Fiindu-i Carpații coloană vertebrală.

Mi-e inima o țară

Mi-e inima o țară pulsând în afară și eu un zvâcnet din ea.
Cu ce se măsoară, cu ce se compară? Nu se compară cu
nimenea!

Himalaia noastră-s Carpații, de frumusețe români-s avizi,
Se iau după caprele negre pe piscuri, șerpași localnici,
folosiți ca ghizi.

Și fac tabere de încărcare a memoriei cu câte-un peisaj
Dumnezeiesc,

Și-apoi înfig și câte-un steag pe vârfuri, de bucurie cum că-
s vîi și trăiesc.

Mi-e inima zvâcnet și pentru dealuri și pentru câmpii. Dar
pentru a câta oară?

Și pentru vinișoarele de râuri și mușchiul albastru al mării

Și pentru Dunărea cavă superioară!

Și pentru auricole și pentru ventricole și pentru mobilierul
de bogăție din ele,

Și cum să spun și cum să zic, mi-e bine, bine până-n
prăsele.

Și totuși ceva în regulă nu e, în partea stângă, dreapta, sus,
Prutul grăniceresc, când se schimbă vremea, devine, dintr-
o dată, pentru mine, urcuș.

Vremea s-a schimbat și de aceea se cere,

Degrabă, o extirpare de durere.

Rotund sunt eu!?

Rotund sunt eu, atâta mi-a rămas!?
Rotund prin naștere-s, dar nu sunt gras.
Nu-mi judecați cântarul, că indică cum sunt,
Acul istoriei judecați-l, pentru pământ,
Nu-mi cereți kilograme să dau de pe mine,
Nu-i plus, ci minus, Trasnistria-mi aparține,
Și nu-mi spuneți, de aceea, să slăbesc,
Dar nici nu-mi cereți să mă-ngraș,
Bucovina îi din pulpa mea
Iar Basarabia e osul meu extras.
Doar întreg la trup, eu simți-mă-voi bine,
În greutatea Limbii Române.

.....
De-nzdrăvenit m-aș face, nemulțumiți or fi
Și chiar de-aș slăbi cât poftesc,
Nu-i vinovat cântarul, ci cei care-l citesc.

Dor de Eminescu

Suferim de Eminescu
Ca o margine de sat,
Unde lupi lihniți de foame
Tot mereu s-au înfruptat.

Niciodată n-om atinge
Lunga mantie amară,
Și din păru-i val șuvițe
N-om împleti pentru vioară.

Nici o undă n-o mai împinge
Frunza codrului albastru,
Nici o lebădă prin trestii
N-om confunda-o cu un astru.

Și se-nvârt pietre de moară,
Versu-i aur fără leac,
Dor le macină întruna,
Dar nimic nu cade-n sac.

Stă la Belu bellul june
Ca o rădăcină-n baltă,
Și prin trestia-i subțire,
Trage-n piept iubirea noastră.

Cânt oraşului natal

Târnavă-şi duce-n valuri,
Destinul pe sub deal

Tu unde te-ai născut?

Eu m-am născut aici,

Eu m-am născut

La mijloc de Ardeal.

Şi primele cuvinte

Aici eu le-am rostit.

Şi cum te simţi aici?

Aici mă simt acasă,

Aici mă simt acasă,

Iubesc şi sunt iubit.

Şi gustul pentru muncă

În mine l-am sădit.

Şi-ai ridicat ceva?

Şi-am ridicat cetate,

Şi-am ridicat cetate,

Cetate de carbid.

Când inundat-a apa

Al nostru plai străbun

Tu ai plecat cumva?

Eu am rămas că apa,

Eu am rămas că trece

Dar oamenii rămân.

Şi braţul fără preget,

Că braţul nu mi-e laş,

Dar inima ți-ai dat-o?

Și inima din pieptu-mi
Și inima mi-am dat-o
Acestui vechi oraș.

Și sângelei culoarea,
Țărânei rod bogat,
    Dar locurile astea?
În locurile astea,
În locurile astea,
Mai am ceva de dat.

Mai am de dat un cântec
Și-un vers fără de val
Și tot ce curge-n mine
Orașului natal.

Și sângelei culoarea,
Țărânei rod bogat,
    Dar locurile astea?
În locurile astea,
În locurile astea
AVEM CEVA DE DAT!

mai 1977

Semnătură de fructe

Explozia fructelor din livezile noastre
N-a fost revendicată de nici o putere,
Nu s-a apăsât pe butoane,
Nimeni n-a lansat-o din stele.

De mii de ani experimentăm această armă de pace,
Pe câmp, pe deal sau în simplu ogor,
Schema logică de înălțare-a semințelor,
Țăranul n-a trecut-o prin calculator.

Cămașa-i mirosind dimineața a rouă,
Cu sârg strângând semințele la sân,
Le-a scoborât în brazdă pe vecie,
Cu pioșenia unui părinte bun.

Pământul i-a fost locașul cel prielnic
Din care a-nălțat mereu tulpini,
Iar degetele sale noduroase
I-au fost modele pentru rădăcini.

Pe prispa casei lui gândind cu-nțelepciune
Traectoria mlădiței la margine de sat,
Instrumentul cel mai sigur de măsură
În inimă-l are-nsămânțat.

Când poamele abia mijesc pe ram,
Pe bănci de lemn tăiate-n seară
Sfios caută un semn ceresc,
Despre recoltele ce-o să răsară.

Și iarăși pune mâna pe pământ,

Tot modelându-i firea să-l asculte,
În podul palmei de-i sângeră o rană,
Sângele îl regăsim apoi în fructe.

În explozia fructelor de pe mesele noastre
Țăranul are cea mai mare vină,
Își pune semnătura peste veacuri,
De multe ori ce-i este anonimă.

Cazul Horea

Cazul “Horea” e primul accident
De circulație al dogmelor.
Fără discernământ la volan
Împeriul Habsburgic
A condus asupra popoarelor.
Punându-i-se fiola
S-a constatat culoarea lipsei de scrupule
Și vinovat a fost găsit cel de sub roată, țăranul român!
Deși s-au făcut măsurători de frânare, recoltându-se probe:
Carne smulsă, trup ciopârțit, oase zdrobite etc.,
S-a încercat mușamalizarea păcatului,
Dar urmele s-au impregnat adânc pe pavajul conștiințelor,
Iar cei prezenți l-au luat pe Cale Orală,
Popularizându-l prin cursuri de bun simț.
Iată-l pe Rex Daciae, soldați, călău, țărani
Și un podium al supliciului.
De atunci, trecem mai învățați semaforul istoriei,
Bineînțeles, numai pe verde, numai pe verde.

Prutule tânăr, apă curată

Prutule tânăr, apă curată,
Toată lumea face armată
Și nu de azi, de mâine sau de ieri,
Dar ce cauți, tu, la grăniceri?

Pe cine aperi, de cine, vreau să zic,
Cine ți-e dușman și cine-i amic,
Spre cine stai cu spatele-ntors,
Cine te-a pus pe tine în post?

Cine ți-a făcut chemare
Să fii bornă la hotare,
Apa să-ți fie fâșie greblată
Să tragi în peștii care o-noată?

Și cine ți-a dat pușca pe spate,
Să despați frate de frate
Și cu binoclul la distanță să ții
Pământurile, ca părinți la aceiași copii?

Să aperi, cum, Limba Română de Limba Română?
Când au cuvintele cetățenie comună,
Să despați subiectul de predicat,
Iată virgula marelui păcat.

Părinții ce s-au chinuit cu tine
Le curg acuma lacrimi de rușine
Și malurile ce te-au mîngîiat între ele
Le faci acuma atâtea zile grele.

Prutule, jurământul tău real

E malurile, să le-nchei ca pe-un fermoar,
Zimții celor două țărături să se-mbuce,
Cheița apei tale poate duce,

Atâta bucurie, cum nici nu poți visa,
“De la Nistru...”, cum Eminescu zise, “...pân’ la Tisa”,
Și nu vei mai fi hulit ca bornă de hotare
Și fi-vei Goldiș, Lucaciu, Maniu, făurind România Mare.

Blestem

Cocoșul puștii să tacă,
Să tacă până-n cătare,
Pe patul de lemn să se-ncruste
Nestrigătul lui,
Să se rotească-n țeavă pân' la alienare,
Să plângă jalnic glonțul și să n-aibă cui,
Oțelita haină să-și dezbrace,
Pe spătarul unui pașnic plug,
Inima-i de piatră sfărâmată
Autoaprinde-i-se-n rug,
Țintele să se-ofilească de neploaia plumbilor,
Să n-atingă pământul burțile câinilor,
Să se piardă cheia de la ușa fricii,
Perla să rămână în scoica ochiului,
Ghimpii de la sârmă steie-n trandafiri,
Groapa să refuze trupul viului.

Basarabie, cal mândru...

Basarabie, cal mândru și tânăr alergând către Prut,
Dor, nu-i așa, că de herghelia străbună ai avut?

În voie să nechezi și să zburzi n-ai putut,
Panslavismul ochelarilor lui te-au durut!

De-mpăratul Roș' fosta-i încălecat, biciușcă da,
Dară ovăzul limbii mereu ți-a fost refuzat.

Ridică-te-n două picioare acum, precum Catalan, calul
domnului sfânt,
Și-aruncă bastardul din șaua ta de pământ.

Și lasă să te-ncalece doar tricolorul,
Care te va mâna, mângâindu-te doar, unde ți-e dorul.

O parodie serioasă

O insulă de latinitate
Într-o mare slavă,
C-ai adunat statornicie,
Eu te-am numit concavă.

Te-au mușcat câinii,
De pantaloni, bată-i ciuma,
Stofa se numea Dobrogea,
Banat, Ardeal, Basarabia, Bucovina.

Dar într-o iarnă
Ți-ai luat mușcăturile-napoi,
Croitorul făcându-ți
Pantalonii, ca noi.

Între timp, ei
S-au făcut mai scurți,
Nu ai crescut,
Basarabia și Bucovina-i pierdut.

Vei da drumul, cu bun simț,
Tivului, ușor, ușor,
Cât îți e măsura limbii
Pân' la glezna Tiraspol!?

Doină de dor

Gândurile cele bune,
Nu-s mesaje către-o stea,
Ele-mi picură din suflet,
Toate către talpa mea,

Care hodină și suie
Pe spinarea unor clăi,
De pământ, dar mai degrabă
De bărbați și de flăcăi,

Care au suit în brazdă,
Mult 'nainte de-a lor seară,
Să acopere sămânța
De nevoi și de ocară,

S-o ridice în bucate,
Pe cărări vechi de iubire,
Că sămânța-i ochiul sacru,
Celor duși în nemurire.

Gândurile cele bune,
Toate-n brazdă să se-adune.

Piesa unicat, numită Românie

A luat Dumnezeu o bucată de lut,
A fixat-o la strungul său sideral.
A pus degetul pe butonul “Pornit”
Și acesta s-a-nvârtit axial.
A luat apoi un cuțit cu discernământ,
Dintr-un aliaj special de nepământ,
Și a început să șpănuiască pentru viitor,
Gura de rai și gura de dor.
Deoarece cuțitul prea repede s-a-nfierbântat,
Cu Dunărea și alte ape l-a lubrifiat.
Silențioasa muncă,
Fiindcă, să recunoaștem, s-a știut meserie,
A dat-o rotundă, piesa unicat,
Numită Românie.

E pur si mouve

Transilvanie, pădurile de pe dealuri
Ți-au ars pe rugul atâtor idealuri,
Continui de milenii, tu, să te-nvârtești
În jurul capitalei București.
Încă înainte ca Bucur, ciobanul, să fie,
Tu îți doreai o Românie,
Încă-nainte de-a gusta Dâmbovița,
Tu te-ai născut cu Miorița,
Încă-nainte de-a vă regăsi
Știuta-i că frații există și-s vii.

.....
Forța centripetă ce te-adună
Este rădăcina noastră comună,
Iar forța centrifugă ce se creează,
Doar gunoaiele îți deversează.

Când eu cânt de Ardeal

De ce să-mi pilesc dinții?
De ce să-mi ascut limba?
De ce să mă duc la fierar?
Degete-n urechi să-și pună
Cui nu-i place
Când eu cânt de Ardeal!

Minune-i și eu atât pot să spun,
Prea puțin, doar cât mi-e izvoru',
Nu plec nicăieri, definitiv rămân,
Bolnav îs totuși de boala ce-i doru'.

Plusul de gravitație se numește-ncântare,
De undeva din mine vin
Tot felul de valuri ce deversează,
Sănătos mă fac, doar când scap de preaplin.

Eu mă petrec, dar fascinația locului
Trage subtil și ea la cântar,
Ardealu-i greautatea ideală
De-a nu umbri pământul în zadar.

Ceva din patima...

Ceva din patima arabului pentru nisipuri.

Ceva din patima eschimosului pentru ghețuri.

Ceva din patima sălbatecului pentru junglă.

Acest întreit sentiment, însutit, îmi dă măsura dragostei
pentru dealurile de sub mine,

pe care le culeg, le mângâi, le apăr, le ar.

Și pentru că ar dealul cu iubire

această simbioză a devenit nume propriu –

ARDEALUL.

Târnava mea de lapte dulce

Cu toții ar trebui să ne petrecem moartea într-o închisoare a datornicilor

Cu toții ar trebui să ne petrecem moartea într-o închisoare a datornicilor,

Nici unul, în timpul vieții, nu am plătit pe deplin datoria față de țară,

Ca să echilibrăm balanța între ceea ce am dat și ceea ce am primit,

Mai e nevoie de o viață suplimentară.

În acest timp, al prizonieratului, țara are tot dreptul,

Să putrezim de ignoranța ei, să ne uite,

Poate să accepte curtea cuiva,

Poate cu o idee nouă să se culce.

Poate să facă chiar copii visători,

Care să ne renege pentru neajunsurile produse,

Poate, în zilele de primire, să ne aducă,

Conspirativ, în pâine, lumânări ascunse.

Țara are acest drept, de a fi liberă,

De a face tot ce-i bun pentru ea, fără prejudecăți,

Are dreptul la o generație, care, la ora scadenței,

Față de ea, să fie la zi cu sistemul de plăți.

Fruct de emoție

Târnavei

Apa ta în storcător de fructe
Ar putea să-mi spună multe, multe,
O las' însă așa să fiarbă-n coajă,
Sub presiunea soarelui de-amiază.

Pe mine? Sfârâind, la plajă-n lerul verii,
Mă macină coșmarele-ndoielii,
De pot cu golul trup să îți filtrez
Răcorile telurice până la miez.

Știu că din coapsa toleranței tale,
Nasc viile boabe de mărgăritare,
Și-njur toate ogoarele-s armate
Cu fibra undei tale răsculate,

Și amiroși a Praid, până la Blaj,
Din depărtarea lânii cea de brazii,
Tunsă din merinosul unui munte
Ce are sarea tâmplelor cărunte.

Sub nișa, însă, a dealurilor dimprejur,
Emoția ce-o naști prinde contur,
Și eu având acces la lucruri sfinte,
O mânu prinsă în clești de cuvinte.

Țară cu nume de Horea

Țară cu nume de Horia
din continentul Albac,
republică a ciubărarilor
și a oilor povestite la proțap,

a scutecelor udate în lupte,
a copilăriei ce se-amână,
pentru un sfârc de Apuseni,
la un sân de Limbă Română.

Țară a neclintirii ce se bea
din sticle gradate pline cu lapte,
la temperatura încercărilor,
piatră cu piatră, fapte cu fapte.

Țară a forărilor necondiționate
până la zăcăminte de moși,
a distilării nervului lor,
pentru sanctuare de copii sănătoși,

a urșilor coborâți în artere,
pe principiul vaselor comunicante,
pentru îndârjirea pădurilor
să coboare victorii în plante.

Țară a gimnasticii de înviorare a coaselor
bătute-n plin hotar, dimineața,
a cepei zdrobite-n ștergar,
a mămăligii pieptoase, tăiate cu ața,

a rachetelor înhămate la boi,

propulsate cu brânză și caș,
lătrând de putine pline
spre luna ce se cheamă oraș.

Țară a presopuncturii cu buricele degetelor,
pe fiecare micron de țărână,
pentru ca fructe borțoase-n dulii
să dea wați dulci de lumină.

Țară a scafandrilor autonomi,
scufundați în clarul privirii,
având ca butelii de oxigen,
predispozițiile ancestrale ale firii.

Țară a poetului tânăr
care se naște, trăiește și moare,
a poeziei, care pur și simplu sălășluiește aici,
nenăscută și nemuritoare.

Acolo, unde se pun false probleme de întâietate

Acolo, unde se pun false probleme de întâietate începe
Transilvania.

Din mersul trenului poți ușor să cazi în capcana abil întinsă.

Se face inventarierea capturii:

Consilieri europeni,

Oameni politici interesați,

Ziariști neștiutori sau corupți,

Neprieteni

Și din păcate autohtoni naivi,

Al căror liberalism exacerbat echivalează cu o trădare.

Oprirea în găurile adevărului este utilă doar dacă coboară buna
credință.

Un minut sau o zi, cât un referat pentru o comisie
parlamentară,

E prea puțin timp, pentru toate bagajele bunului simț.

A fugi de unul singur la proba adevărului,

Și a ieși pe locul doi, iată, o situație cel puțin curioasă,

Dată ca un verdict, de o curte a bunului arbitriu.

Majoritari, incontestabili, în cimitire și deasupra lor,

Stăm pe loc bătuți în cuiele atâtor milenii de existență,

Observând cu puțină tristețe,

Captura din năvodul celor o mie de ani de pescuit în ape tulburi

Și spunem:

Cui prodest?

Muntele

Muntele are glezna subțire,
de nu zdrobește izvorul pe care-a călcat,
ce bine îi vine costumul de brazi
pe bicepșii de carbonat.

E asortat perfect optimismului meu,
cu batistă de păsări ce are falduri de zbor,
miroase a prospețime neprinsă încă
în eprubetele chimiștilor de la Christian Dior.

Se impune, totuși, un ac de cravată,
cu care să prindă de cămașa înflorată a pământului
această emoție neastâmpărată,
ce mă flutură sub grumazul înaltului.

Țară dată prin mașina de carne și Europa ne împarte haine

Ubi patria, ibi bene!

Țară dată prin mașina de carne
Și Europa ne împarte haine,
Căci timp n-am prea avut să fim la modă,
I-am apărat o liniște comodă,
Săraci copii, din lipsă de noroc,
Căci trei imperii ne-au prăjit la foc,
Cu strășnicie, pe toate părțile,
Dar ne-am păstrat sfinții și cărțile.
Iertați ținuta, nu prea de gală,
Că n-am lăsat Europa să moară!
Iertați-ne, că nu știm fel de fel de trucuri,
Să predăm Viene, să devenim pașalâcuri
Și să ne prefacem în gubernii,
Pe unde să mișune viermii.
Și, de nu-i cu supărare, mai iertați,
Încă o dată neamul acesta,
c-a refuzat minge de ping-pong să fie,
între Buda și Pesta.

Sunt navă lumească la cheiul apei tale

Sunt navă lumească
La cheiul apei tale,
Descarc mirodenii
Din viscere emoționale,

Și pun gunoi de simțuri
La semințele-ți multe,
Și buzele-mi de tine
Îmi sunt sudate-n puncte.

Și mă fac arac
Lângă odraslă plăpândă,
Ca să crească-n iubire,
Corpuscul sau undă.

Și-n firea mea concavă,
Deși controversată,
Te-aștept ca să iei forma
Unde-mi ești turnată.

Și fac din tine sensuri,
Să mâ-ntăresc cu miere,
Să-mi fie deznădejdea
Pornire de-nviere.

Târnava mea de lapte dulce

Angulus ridet (Horațiu-ODE, II, 6, 13)

Târnava mea de lapte dulce,
mulsă din ugerul unui munte dus la păscut,
pe pășuni dumnezeiești de transilvane,
te ador din cana malului de lut.

Te sorb cu mici înghițituri de vis,
având în mână un codru de pădure,
din grâul dealului unde urcam ades,
să las priveliștea ca să mă fure.

Și plâng în fibra mea de harul,
din meandrele tale de a fi dezghiocat pe pământ,
antidot al înstrăinării mele de mine,
smălțuiești trecerea mea prin cuvânt.

Apă prinsă cu cârlige de sălcii și mure

Apă prinsă cu cârlige de sălcii și mure
De principiul minimei rezistențe,
Curtată de maluri pe sfoara chemării,
Bătută de vântul atâtor prezențe,

De fluturi ce survolează patrii de flori,
De libelule ce dezinvolve schiază,
Pe amplitudinea maximă a undei,
În plină vară și-n plină amiază;

De trupuri dezmiardate de mesaje solare,
De trupuri cu sindromul visării armate,
Cu inhibarea plecărilor,
Cu exacerbarea statorniciei necondiționate;

Până la sare, pân' la petrol,
Până la magmă, la metale grele,
Prin legănarea viselor, permanent,
În hamacul curgerii mirositoare de stele.

De prea multă Europă

De prea multă Europă
Riscăm să ne uităm patria la periferia visurilor,
Într-un cimitir al desuetitudinilor,

Riscăm să vină întreprinzători prea particulari
Și să-l îmbete cu rachiu prost
Pe paznicul demonetizat de autopersiflare.

Cu puțin roșu la buze
Și unele reparații la bornele istoriei
Și-ar putea-o revendica aproape irevocabil.

-Voi n-ați avut volanul niciodată,
N-ați făcut nici un secol cu pământul acesta.
Unde vă sunt vitezele marilor creșteri?
Unde e frâna unor cetăți vorbitoare?
N-aveți afișe cu pumni de bătut în piept
Și multicolorele semnalizatoare microase vă lipsesc.

Ce credeți voi că Herodot, Arrianus, Diodorus Siculus, Strabo,
Ioanes Lydus, Ptolomeu sau notarul acela anonim
al Regelui Bela al III-lea au mare trecere la Bruxelles?
Ce tot dați cu diploma Regelui Andrei al II-lea sau a Ioaniților?
Cine are timp să vadă “Cronica pictată de la Viena”
Când marile muzee ale lumii gem de falsuri veritabile?!

Ce valuri de pământ? Ce ceasuri solare? Ce fibule?
Ce stele funerare? Ce izotop 14 al carbonului? Ce Orăștie?
Când la modă-s (mai ales) paradigmele lingvistice
Și în fața evidenței absolute se poate reinventa ușor Tabula rasa
Cu o vilă bine plasată pe Riviera franceză.

Nostra culpa? Ca deget arătător pe dinăuntru, da!
Căci ușor, mult prea ușor ne spunem parola de creștere a
frunzei;
Mult prea ușor ne dăm cheia de acces la cuib.

Ne pomădăm cu ignoranță lucrurile sfinte
Și nu comemorăm începuturile unei stâne.
Nu aprindem patru mii de lumânări, vorba lui Iorga,
Pe tortul zilei de naștere a unui cioban,

Nu-i sanctificăm pe primii vorbitori
De grumaz, de Alutus, de barză, de Maris, de murg, de brânză,
De...și de...și de,
Nu construim o biserică având hramul Sfântului “Decebalus
per Scorilo”
Și nu înlocuim banda magnetică a tihnei ceaiului de la Geneva
Cu trompeții lui Glad, Menumurut, Gelu sau Litovoi.

Prea ne împingem în paietele noi;
Americanii, bunăoară, dacă ar fi avut undeva prin Munții
Stâncoși
Pe cineva care să le spună celor din Armata Nordului
Că numai cu lancea lui Horea se poate aboli sclavia
Și că sunt “mulți ca și cucuruzul brazilor”,
Acum capitala lor s-ar fi numit, probabil, “Avram Iancu D.C.”.

Poate că ar trebui să facem ceva;
Poate să murim cu toții în cel de al III-lea război mondial,
Ca, cel puțin din complezență,
Aliații să ne ridice un om de zăpadă,
Ca omagiu a cobeligeranței noastre.

Și poate de aceea, făina trecutului dospește încă puternic

În noi putere de mers stând pe loc în cunile trăiniciei.
Și cred că pentru totdeauna rețeta e aceeași:
Trei lingurițe de Alba pe zi, înainte de “Masa tăcerii” de la
Târgu-Jiu,
Și două picături din Horea,
Într-un ceai fierbinte de posade.

Și totuși, și-n aceste condiții mă rog pentru ei și spun:
Doamne, dă-le domnilor lumii, așa zise vechi, un Columb
priceput
și trei corăbii de răbdare,
să descopere pământul făgăduinței noastre
și să spună apoi, prea încoronaților lor stăpâni,
despre mirodeniile demnității și aurul bunului simț.

Ergonomia Patriei

Se ține glonte ca un spermatozoid
într-o bancă de date privind apărarea națională,
și la nevoie poate fi multiplicat
după numărul călcătorilor de țară.

Îi sunt încrustate în codul genetic,
inginerie de înaltă fidelitate, mușchii și oasele,
unde trebuie să rupă cu dinții de fier,
unde trebuie să taie buruienile, precum taie coasele.

Este pregătit psihologic, indiferent de mărimea nepoftitului,
să se reactiveze pentru orice asediată davă,
să se răsucească ori de câte ori trebuie,
cum e nevoia pământului, în propria țeavă,

și să-și destindă toți mușchii nevăzutelor pepite
la o simplă comandă, dintr-o dată,
să fie tunet, să fie fulger,
să fie o stare meteorologică descurajantă.

El este spermatozoidul conservat de nație
pentru ovulația siluirii,
este refuzul produsului de concepție
creat în afara sferelor iubirii.

Miroase a tei orășelul meu de provincie

Miroase a tei orășelul meu de provincie
Pe unde Eminescu a trecut cândva,
Să ducă la Blaj o parte din sine,
O parte din Blaj cu sine să ia.

Și mai miroase a doi seminariști
Ce de la “Calul Alb” l-au scoborât,
Prin colbul de drum al Cerghidului,
Să nu le scârțâie căruța de urât.

Îl atrăgea, ca un magnet, “Mica Romă”
Și nu puteau caii să fie mai iuți,
Deși lui îi umfla pânza sufletului
Dascălul drag din Cernăuți.

Prin Mica cea cu vii, prin Ganfalău, prin Seuca,
Intrând fără de faimă-n Sânmărtin,
Mirosea de la o poștă Hanul lui Mănase,
A popas, a adăpost și a ulcică cu vin.

“Eu mi-s poet și trebuie să adun material”,
Răspundea la privirile întrebătoare,
De ce trage așa de adânc aer în piept,
De ce răstălmăcește orice culoare?

Și-a deschiat bumbii “keizeroc-ului” și-a suflat în sân,
Fermecat fiind de “vorovitul” și de straietele ardelenesti,
Ale țărănilor veniți cu bucate-n căruțe,
Din Bobohalma, din Boziaș, din Cornești.

Și-a uimit ochii cu albul cămeșilor de cânepă aspră,

Cu lucrătura “cheptarelor” de oaie,
Așezate-n căruțe, priponite de pari,
Pe somnul pruncilor de pe un braț de paie.

Și-a mai văzut cum se tânguiește-o arvună
Cu împricinați din Chinciuș, din Supădure și-Adămuș,
Cum se bea un aldămaș de “mulțămire”
Sub “oful” ciorii ce se taie-n arcuș.

Și încă-un “domn” a mai văzut, ce-n grai străin,
Înjura, parcă atins de streche,
Iuțeala horei, și de-ncinsul ei,
Comănamele-și dădeau, bătrânii, pe-o ureche.

Și poate și-a amintit de iubitul dascăl,
Cel pribegit, de nevoi, în Bucovina,
Și a zis: “Soarele românismului răsare și din locul acesta”,
-Priviți cum vorba neaoșă dezmiardă lumina!

Și poate a gândit ceva, din poemele de mai târziu,
De gândirea a iscat amnare,
Ce-au aprins aerul târgului de-acum,
Cu ceaiul aromelor înfloritoare.

Și miroase a tei orășelul meu de provincie
Fiindcă Eminescu a trecut pe aici, cândva,
Și a lăsat teii premoniției sale,
Luând, în schimb, de aici, puțin, și pentru inima sa.

Târnava

“Râu care curgi printre dealuri cu spini”,
meandrele tale înfăptuiesc lumini,
undele-ți lasă aluviuni rare,
TÂRNĂVENI – port maritim, fără ieșire la mare.
Prin Maris, Tisa și bătrânu’ Istru totuș’,
Apele tale ajuns-au la Pontus,
Unde Ovidiu, poetul cel exilat,
Visându-se-n Tibrul îndepărtat,
Și ceva din apele tale,
Fără să simtă, fără să știe,
L-au scăldat.
Meduza și căluțu’ de mare,
Copitele-și poartă și pe cărările tale,
Poartă fregatele din Marea Marmara,
Legănarea lor și vina ta;
Și Titanicul, mândru și sigur de sine,
s-a scufundat și-ntr-o parte din tine;
Santa Maria și pe tine-a plutit,
Când ochilor lui Cristofor
Pământ i s-a-nfipt;
Și ești când dulce, când ești sărată,
Când liniștită și când ești tornadă;
Ai vârsta curgerii din dealuri de Corund,
Până-n oceanul nesfârșit,
Și mii de ani, încă la tâmple,
Mai ai aici de-ncărunțit;
Și te faci nori și-apoi naști ploaie,
Apele tale se-nfoaie-desfoaie,
Și curgi dintotdeauna și nu te mai termini,
Și vina ta suntem și noi te-nvinuim,
Pe malurile tale, te-nvățăm, ca Scriptură,
Circuitul Târnavei în natură.

Cuprins

Dumnezeiescul Ardeal- poeme pe cord deschis

Patrie și matematică/
Mereu Transilvania, mereu/
De vânzare, nu-nțelegeți/
Dor(ință)/
Despre Ardeal/
Ca singurul meu număr câștigător/
Ardealu a-nviat! Adevărat c-a-nviat!/
Boală/
Țărani de la țărână, țară de la țărani/
Țara/
Fascinație/
Târnava/
Bradul/
Cuiul și cleștele/
De mi-ar sări la beregată/
N-am fost noi pumnul de români/
Țara este acol' unde te doare/
Dor de dor/
Cade rășina peste sat la Rășinari/
La bronzul numit Eminescu/
Duceți copii de mână la Alba/
Se trăiește aici, încă se trăiește/
Avram Iancu/
Planeta de oase/
Alb transilvan/

Motorul meu/
Ceva despre mine/
Pe Dealul Furcilor la Alba/
Craiul munților/
Invitație la vot/
“Vă ordon, treceți Prutul!”/
Execuția/
Mihai Viteazul/
Mi-e inima o țară/
Rotund sunt eu!?!/
Dor de Eminescu/
Cânt orașului natal/
Semnătură de fructe/
Cazul Horea/
Prutule tânăr, apă curată/
Blestem/
Basarabie, cal mândru.../
22 Decembrie 1989/
O parodie serioasă/
Doină de dor/
Piesa unicat, numită Românie/
E pur și mouve/
Când eu cânt de Ardeal/
Ceva din patima.../

Târnava mea de lapte dulce/

Cu toții ar trebui să ne petrecem moartea într-o închisoare
a datornicilor/
Fruct de emoție/
Țară cu nume de Horea/
Acolo, unde se pun false probleme de întâietate/
Muntele/
Țară dată prin mașina de carne și Europa ne împarte
haine/

Sunt navă lumească la cheiul apei tale/
Târnavă mea de lapte dulce/
Apă prinsă cu cârlige de sălcii și mure/
De prea multă Europă/
Ergonomia Patriei/
Miroase a tei orașelul meu de provincie/
Târnavă/

